

Sygn. akt V U 127/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Helena Mironiuk

Protokolant Anna Filipowicz

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2013 roku w Białymstoku

sprawy z wniosku **W. P.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę inwalidy wojennego w związku z deportacją do pracy przymusowej w Niemczech

na skutek odwołania W. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 23 listopada 2012 roku

Nr (...)

Oddala odwołanie

Sygnatura akt V U 127/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 23 listopada 2012 r. na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2012 r. poz. 400) oraz ustawy z 29 maja 1975 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2010 r. nr 101, poz. 648 ze zm.) odmówił W. P. prawa do renty inwalidy wojennego. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że przepisy powołanych ustaw nie przewidują świadczeń dla osób wywiezionych na roboty przymusowe do Niemiec.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył W. P.. Wnosił o przyznanie renty inwalidy wojennego w związku z deportacją do pracy przymusowej w Niemczech.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych podzielił stanowisko i argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Sytuację prawną, w tym uprawnienia przysługujące osobom, które legitymują się okresem zaliczanym do okresu działalności kombatanckiej lub równorzędnej z działalnością kombatancką, określa ustawa z dnia 24 stycznia 1991 r. o

kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego. W art. 12 ust. 2 tejże ustawy przyznaje się wymienionym osobom prawo do świadczeń pieniężnych i innych uprawnień przewidzianych w przepisach ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, w tym również prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Przepisy art. 1 i 2 ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego działalność kombatancą odnoszą do udziału we wskazanych wojnach, działaniach zbrojnych, formacjach wojskowych, organizacjach walczących o niepodległość Polski, dawania schronienia określonym osobom. Zgodnie z art. 3 ustawy do okresów działalności kombatanczej lub równorzędnej z kombatancą zalicza się m.in. czas przebywania w hitlerowskich więzieniach, obozach koncentracyjnych i ośrodkach zagłady oraz w innych miejscach odosobnienia, w których warunki pobytu nie różniły się od warunków w obozach koncentracyjnych, a osoby tam osadzone pozostawały w dyspozycji hitlerowskich władz bezpieczeństwa. Za represje w rozumieniu ustawy art. 4 uznaje okresy przebywania z przyczyn politycznych, narodowościowych, religijnych i rasowych: w hitlerowskich więzieniach, obozach koncentracyjnych i ośrodkach zagłady, w innych miejscach odosobnienia, w których warunki pobytu nie różniły się od warunków w obozach koncentracyjnych, a osoby tam osadzone pozostawały w dyspozycji hitlerowskich władz bezpieczeństwa, w innych miejscach odosobnienia, w których pobyt dzieci do lat 14 miał charakter eksterminacyjny, a osoby tam osadzone pozostawały w dyspozycji hitlerowskich władz bezpieczeństwa.

Stosownie do przepisu art. 21 ust. 1 ustawy uprawnienia określone w ustawie przysługują osobie, która uzyska decyzję potwierdzającą działalność wymienioną w art. 1 ust. 2 i w art. 2 albo fakty, o których mowa w art. 4, posiada obywatelstwo polskie lub posiadała je w okresie działalności kombatanczej bądź w okresie podlegania represjom.

W postępowaniu przed organem rentowym, jak również w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych okres zaliczalny do okresu działalności kombatanczej lub równorzędnej z działalnością kombatancą może być udowodniony - w myśl art. 22 ust. 1 tylko zaświadczeniem Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12.10.1993, II UR 5/93 OSNC 1994/5/114).

Decyzją nr 0902000317/1 Kierownik Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych z dnia 24 grudnia 1996 r. na podstawie ustawy z dnia 31 maja 1996 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich (Dz. U. nr 87, poz. 395) przyznał W. P. świadczenie pieniężne w związku z deportacją do pracy przymusowej w III Rzeszy.

Wobec faktu, iż w przedmiotowej sprawie odwołujący przedstawił jedynie decyzję potwierdzającą, iż był on deportowany do pracy przymusowej na rzecz III Rzeszy - nie zostały spełnione przesłanki z art. 6 i art. 8 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin oraz art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego.

Mając powyższe na uwadze na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc orzeczono jak w sentencji wyroku.